

de Tal, vi her bliver stillet overfor, faar et Indblik i Betydningen af den Lovgivning, som gennemførtes i sidste Samling.

Man har under Finanslovbehandlingerne i de senere Aar fra socialdemokratisk Side startet Udtrykket „en ærlig Finanslov“. Jeg vil herom sige, at det betyder naturligvis i og for sig ikke saa meget, hvordan man regnskabsmæssigt, formelt stiller Posterne op, og der er for øvrigt det at sige med Hensyn til den saakaldte „ærlige Finanslov“, at den er blevet til paa Foranledning af en Kommission, som Finansminister N. Neergaard i sin Tid nedsatte. Det, der betyder noget for os, er naturligvis, at vi med Hensyn til Realiteterne faar rigtig Besked, ikke den formelle Opstilling, og med Hensyn til Realiteterne vil jeg da gerne sige, at vi fra vor Side paaskønner, at den højtærede Finansminister i det forelagte Finanslovsforslag kun regner med Størrelser, der henholder sig til den bestaaende Lovgivning. Vi finder det ganske urimeligt at opføre Tal, der henholder sig til en Lovgivning, der ikke er gennemført, ydermere en Lovgivning, som man ikke har noget som helst Haab om at faa gennemført. Vi paaskønner ogsaa, at man med Hensyn til Statsvirksomhederne holder sig til de rimelige Tal og ikke opfører rene Fantasiindtægter for at pynte paa Resultatet, og endelig sætter vi Pris paa, at vi ved denne Lejlighed ogsaa har faaet Besked om betydende Ændringer paa Rentekontoen, der vil blive en nødvendig Følge af Dispositioner, der i Aarets Løb skal træffes paa Laanemarkedet.

Men hvad viser saa for øvrigt Finansministerens Redegørelse? Det første, man bliver klar over, er efter mit Skøn dette, at vi paa ny vilde have været inde i en dundrende Underskudspolitik, hvis Venstre havde indskrænket sig til dette ene: at administrere paa Basis af det Grundlag, som den socialdemokratiske Regering efterlod sig. Det er tydeligt, at den Depression, der har været i Erhvervslivet, i den Grad har givet sig Udslag i Indtægten af Statsvirksomhederne og i Skatteprovenuet, at vi ganske uundgaeligt vilde have haft et betydeligt Underskud, hvis ikke Regeringen og Venstre var gaaet ind i et Arbejde, et dybtgaaende Arbejde paa at bringe Statens Udgifter væsentlig ned, en Politik, som vi gennemførte i sidste Samling væsentlig blot med Støtte af det konservative Folkeparti. Naar nu den nuværende Regering og i særlig Grad Finansministeren har maattet gaa ind i dette Arbejde, er der noget ejendommeligt i at kunne konstatere, at det faktisk er tredje Gang, vor højtærede Finansmini-

ster er gaaet ind i et saadant vanskeligt og ubehageligt Arbejde. Jeg vil gerne lige nævne dette. Første Gang var under Krisen 1910—12, da vi i Løbet af faa Aar havde faaet et Underskud paa 90 Mill. Kr. og maatte forbedre det aarlige Driftsbudget med ca. 18 Mill. Kr. Næste Gang var efter Krigstiden, 1920—24, da det var nødvendigt at komme bort fra Krigstidens Lovgivning, og da vi fik Statens Driftsbudget sat ned fra ca. 600 Mill. Kr. til ca. 400 Mill. Kr., hvad der betød, at Skattetrykket paa Befolkningen, der var 60 Kr. pr. Indbygger før Krigen og i 1920 var naaet op til 300 Kr., dog bragtes ned til ca. 200 Kr. pr. Indbygger. Den Opgave, der nu i Øjeblikket hviler paa den højtærede Finansminister, er jo den at faa Parikronen respekteret i den offentlige Husholdning, en Opgave, som den forrige Regering havde haft en absolut Pligt til at tage op, og som man for saa vidt havde lovet at tage op, da man i sin Tid stemte for den Dagsorden, der krævede, at alle Statens Udgifter skulde reguleres i Forhold til Kronens øgede Købeevne. At der under et saadant nødvendigt Arbejde kan øves Kritik, maaske ogsaa berettiget Kritik mod Enkeltheder, og at man kan skabe sig Uvenner i nogle af dem, som Nedskæringen gaar ud over, det kan vel ikke undgaa, men det er min Overbevisning, at Hovedresultatet af det Arbejde, man har været inde i og fremdeles er inde i, nok skal blive staaende, og det skal ogsaa nok blive anerkendt. Jeg minder i saa Henseende om, at de to andre Gange, Venstre er gaaet ind i en saadan Saneringspolitik med Hensyn til Statens Finanser, er det ogsaa sket under stærk Modstand og hensynsløs Opposition fra anden Side, men jeg understreger, at da Venstre de to andre Gange havde saneret Statens Finanser og man saa overtog Styret fra anden Side, maatte man i Hovedsagen lade de Resultater staa, som Venstre var naaet til; der blev ikke disse to andre Gange gjort noget som helst alvorligt Forsøg paa at omgøre det Lovgivningsarbejde, der var gennemført af Venstre, og vi vil sikkert faa det samme at se denne Gang, selv om der fremkommer megen Kritik overfor det Arbejde, Venstre er i Færd med for Øjeblikket.

Vi vil fra vor Side paa ingen Maade underkende, at den tidligere Finansminister Bramsnæs i mange Henseender var en dygtig Finansminister, men jeg vil dog hævde, at hans Indsats mere var negativ. Han forstod for saa vidt sin Tid; han forstod, at det ikke kunde gaa an under de nuværende økonomiske Forhold at gaa til øgede Udgifter. Jeg